

TEOCRATIA

De cine te temi tu ?
Aroganța pedepsită de Dum
nezeu.

„Vindecarea neamurilor
Cum devine cineva bogat ?

o

Întrebări și meditațiuni
cari te instruesc și pe tine
cum să-ți câștigi un loc în
T e o c r a ț i e - D o m n i a
D i v i n ă. Aceasta este acum
pentru oamenii de bine
chestiunea cea mai impor-
tantă. Este la fel și pentru
tine ?

Autor : J. F. RUTHERFORD

„THEOCRACY“, Rumanian
Made in Rumania
1946

Asociația „Martorii lui Iehova din România“
Persoană juridică morală
București 2, — Str. Basarabia No. 38

Teocrația

De cine te temi tu?

INTREAGA LUME tremură. Oamenii lumii se tem de ceea ce alții pot să le facă sau să zică despre ei, dar nu se tem de Dumnezeu, și de aceea sunt împotriva Lui și a Împărăției Sale, cu toate că pretind a fi creștini. Cel mai mare profet al lui Dumnezeu a arătat în mod expres că la sfârșitul lumii lui Satan vor avea loc astfel de stări de lucruri, și toate faptele dovedesc că acea profeție din Luca 21:25,26, este acuma în curs de împlinire, unde spune: „Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri în nedumerire...; în timp ce oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor cari se vor întâmpla pe pământ“. Și care va fi sfârșitul așterfel de fricoși? Răspunsul la aceasta îl găsim în cuvintele profetice ale lui Dumnezeu: „Groaza, groapa și lațul, vin peste tine, locuitor al țării (și îndeosebi peste așa numita ,creștinătate‘)! Cel ce fuge dinaintea strigătelor de groază, cade în groapă, și cel ce se ridică din groapă se prinde în laț; căci se

deschid stăvilarele de sus, și se clatină temeliile pământului!“ (Isaia 24:17, 18).

Fiecare guvern de pe pământ, este o parte a organizației „dumnezeului acestei lumi“ (2 Corinteni 4:3, 4), și fiecare guvern de pe pământ este acuma împotriva Teocrației. Acea Teocrație însă este guvernul sau Impărăția lui Dumnezeu, cu Christos Isus ca Domnitor. „Vie Impărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ“. (Matei 6:10). Nici un guvern pământesc nu este pentru Teocrație. Regele guvernului teocratic zice: „Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea, și cine nu strânge cu Mîine, risipește.“ (Matei 12:30). Faptele binecunoscute arată acum pe deplin, că toate organizațiile politice, comerciale și religioase, sunt împotriva Impărăției lui Dumnezeu. Aceasta își are motivul său, că Satan, „dumnezeul nevăzută al acestei lumii“, stă împotriva Domniei teocratice, cu toată puterea sa și cu toată puterea asociaților săi (Ioan 14:30). Ca urmare inspirației din partea Diavolului, și nemijlocit din partea Ierarchiei Romano-Catolice cu planurile ei de domnie mondială, elementele politice, comerciale și religioase ale lumii, au conspirat cu toții împreună împotriva Teocrației, și caută nimicirea acelor, cari servesc într'adevăr acel guvern drept, în calitate de martori ai lui Iehova Dumnezeu.

Cu referire la aceasta, a prezis Dumnezeu, în profeția din Psalmul 2:2, 3: „Impărații pământului se răscoală, și domnitorii se sfătuiesc împreună, împotriva lui Iehova și împotriva Unsului Său, zicând: Să le rupem legăturile și

să scăpăm de lanțurile lor !” Psalmul 83:3 spune : „Fac planuri pline de vicleșug împotriva poporului Tău, și se sfătuiesc împotriva celor ocrotiți de Tine (protejații lui Dumnezeu)”. Toate națiunile exercită un oarecare fel de religie, și toate națiunile au desconsiderat și nu au ținut în seamă hotărârile lui Iehova Dumnezeu și deaceea L-au uitat. Nici una din ele nu cheamă Împărăția Sa, sau să privească la ea, ca la instrumentul de mântuire și eliberare.

Sfârșitul activității lui Satan este aproape. Deoarece Satan știe, că timpul său este scurt, a adus multe suferințe peste popoarele pământului, așa după cum a fost aceasta prezis dinainte în Apocalips 12:12. Toate cercurile politice și comerciale sunt cuprinse acum de frică, și astfel de cercuri se întorc acum la religie, ca niște petiționari, și caută la ea ajutor. Pe pământ este „strâmtorarea neamurilor”, „oamenii își dau sufletul de groază în așteptarea celor ce au să vie pe pământ”. Toate cetele de luptă ale lumii, cari stau sub ordinul lui Satan, sunt adunate pentru Armaghedon, bătălia zilei celei mari a lui Dumnezeu Cel Atotputernic (Apocalips 16:13-16). Toate forțele de luptă a lui Satan sunt împotriva Teocrației și împotriva acelor cari stau pentru Teocrație. Timpul lui Iehova a sosit, spre a-Și arăta puterea Sa împotriva tuturor acelor cari se opun Domniei Sale, după cum este declarat în 2 Moise 9:16. Este timpul Său, spre a „nimici pe cei ce prăpădesc pământul”, prin mâna Sa dreaptă (Christos Isus)” (Apocalips 11:18), ceea ce se referă la tot ce este îndreptat împotriva Teocrației. In

armonie cu scopul Său făcut de cunoscut, a dat Iehova, „Posesorul cerului și al pământului“, Regelui Său, Christos Isus, neamurile lumii de moștenire și marginile pământului în stăpânire! (Psalm 2:8). Și ce să facă Domnul cu toate neamurile, cari sunt împotriva Teocrației? La aceasta dă Iehova Regelui Său, Christos Isus, următorul răspuns: „Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier, și le vei sfărâma ca pe vasele unui olar“ (Psalm 2:9). Această nenorocire le va ajunge pe neamuri în Armaghedon. Numai aceia cari se tem de Dumnezeu și servesc Domniei Sale vor rămâne în viață.

Cine are acuma o noțiune spirituală despre guvernul teocratic și iubește pe Rege, care se teme de Dumnezeu; și dacă rabdă în acestea, niciodată nu se va mai întoarce în lume, care aparține lui Satan. Cum poate cineva evita cursa Diavolului? În proverbe 29:25 se declară: „Frica de oameni este o cursă, dar cine se încrede în Iehova n'are de ce să se teamă.“ Prin aceasta se arată, că numai încredere deplină în Iehova oferă siguranță. Frica de oameni duce în cursa Diavolului și în nimicire. Frica de Dumnezeu oferă singura cale de scăpare din cursa Diavolului și duce spre viață. Cine se hotărăște să servească pe Dumnezeu, trebuie să-L iubească, adică să fie devotat desinteresat Lui și serviciului Său. Cine s'a consacrat serviciului lui Dumnezeu în mod desinteresat, urmărește prin aceasta o cale înțeleaptă; căci este scris: (Proverbe 9:10): „Inceputul înțelepciunii este frica de Iehova; și știința sfinților este priceperea.“ Spus cu alte cuvinte,

un om atunci devine înțelept, dacă se teme de Dumnezeu. El începe atunci să cunoască relațiunea între Iehova, Creatorul, și om, și să aprecieze corect aceasta. El învață că Iehova este izvorul vieții (Psalm 36:9). Numai cel ce se teme de Dumnezeu, poate primi binecuvântările din izvorul vieții. În Proverbe 14:26, 27 se spune : „Cine se teme de Iehova are un sprijin tare în El, și copiii lui au un loc de adăpost la El. Frica de Iehova este un izvor de viață, ea ne ferește de cursele morții.

În timp ce, după cum este prezis în Isaia 60:2, întunecul acopere pământul și întunecime mare popoarele, și în timp ce astăzi, printre oameni, domnește ceartă și răutate, o invitație este adresată tuturor oamenilor de bine, spre a-și îndrepta devotamentul lor spre Marele Teocrat și să-I fie supuși lui. În aceasta zace singura speranță a omenirii, după cum Iehova a făcut de cunoscut lumii în mod clar (Matei 12:18—21). Pe nimic, din ce lumea rea prezintă are de oferit, nu-și poate cineva așeza speranța. Cine se consacrează pe deplin și neegoist pentru guvernul teocratic, va trăi, toți ceilalți nu vor trăi. Fie ca toți aceia cari doresc să trăiască, toți aceia cari iubesc dreptatea și urăsc fărădelegea, să ia seama la cuvintele Domnului a căruia este pământul și plinitatea lui, și care singur poate mântui spre viață.

Cine se teme de Dumnezeu, nu acordă nici o atențiune la aceea ce alți oameni pot spune despre el. Înțelept este acela, care nu ține de important decât aceea ce poate gândi Dumnezeu despre el. Se cere ca să caute cu toată ini-

ma aprobarea lui Dumnezeu, deoarece el știe că trebuie să aibe aceasta spre a primi viață. Desaprobarea lui Iehova înseamnă nimicire. Dacă înțelepciunea începe pentru oameni cu temerea de Dumnezeu, reesă dela sine că omul trebuie să se teamă și după aceea de Dumnezeu, tot timpul, și mai ales, el trebuie să se teamă, ca nu cumva să nu primească aprobarea lui Dumnezeu. A te teme de Dumnezeu și a nu avea nici un fel de frică de oameni, este așadar singura posibilitate, spre a scăpa de cursa Diavolului. Aprobarea lui Dumnezeu înseamnă pentru om totul. „Sfințiți însă pe Iehova al Oștirilor. De El să vă temeți și să vă înfricoșați. Și atunci El va fi un locaș sfânt” (Isaia 8:13, 14).

De cine ar trebui să te temi?

Și de cine te temi tu?

Aroanța pedepsită de Dumnezeu

IN TOATE TIMPURILE a fost scopul vădit al lui Satan de a ocări pe Iehova. Dumnezeu i-a îngăduit să facă aceasta, totuș numai până la o anumită limită. Din când în când, Dumnezeu, Domnul, a muștrat pe Diavolul, nu spre binele acestui nelegiuit, ci spre binele poporului, pentruca acesta să nu uite complet, că Cel Atotputernic, Creatorul cerului și al pământului, există în realitate.

În anumite timpuri, a organizat Satan puteri mondiale, a căror semne caracteristice descopăr metoda organizației sale, îndreptată împotriva lui Dumnezeu. Egiptul era distins prin bogăția și puterea sa militară. Domnitorii săi erau, adevseori, din cale afară de aroanți. Dumnezeu a aplicat pedepse grele unuia dintre acești domnitori îngâmfați. Asiria, o altă națiune mare, a exercitat deasemenea închinare la Diavol și a batjocorit pe Iehova. Asiria a fost o mare putere politică. Babilonul a cinstit îndeosebi elementul religios. Este de notat că la toate aceste puteri mondiale, puterile domnitoare compo-

nente au fost constituite din aceste trei elemente, și anume: grupa domnitoare financiară și comercială, grupa domnitoare politică și reprezentanții domnitori ai religiei. La puterile mondiale amintite, una sau alta din aceste grupe, a fost în mod deosebit mai puternică, toate însă s'au împotrivit lui Iehova. În Egipt, grupa care a exercitat comerțul a fost cea mai puternică; în Asiria, grupa de putere politică era cea mai distinsă; în Babilon, elementul religios a pășit pe primul plan.

Profetul lui Dumnezeu Daniel, compară puterile mondiale cu animalele răpitoare, și în Apocalips aceste puteri sunt desemnate sub acelaș simbol. Nu s'ar putea alege un simbol mai nimerit pentru o putere lumească, decât acela al unei fiare de pradă, deoarece istoria arată, că toate acele puteri au fost feroce, crude și tirane, și au fost întrebuințate de Diavolul spre a defăima pe Iehova Dumnezeu. Natural, toate aceste puteri mondiale și-au avut domnitorii lor văzuți, dar domnitorul lor real, sau dumnezeul lor, a fost Satan, Diavolul. A existat numai o singură națiune pe pământ, care nu putea fi inclusă în rândul acestor puteri mondiale feroce, anume națiunea Israel. Ea a fost organizată de Iehova pentru bunul mers al poporului, și a fost întrebuințată de El pentru ca prin icoane vii să-și preumbrească scopul Său cu omenirea. Israel a dat greș în cele din urmă, din cauza necredincioșiei sale față de Dumnezeu, și atunci Satan a devenit dumnezeul întregii lumi.

Câteodată, ar fi putut să pară, ca și când pu-

terile răului ar fi biruit pe deplin pe Dumnezeu dreptății. Acesta nu a fost totuș nicidecum cazul. Cel Atotputernic a îngăduit lui Satan și îngerilor săi, să urmeze o cale a răutății, până când, la un anumit timp, socotit de Sine potrivit și necesar, spre a interveni să-Și descopere puterea Sa, pentruca poporul să nu uite cu totul numele său.

Rămân rezervate zilele din urmă ale epocii noastre, spre a fi martore a celei mai mari fățarnicii, care a domnit cândva pe pământ. Deoarece așa numita creștinătate este în legătură cu această fățarnicie, a putut Satan să amăgească milioane de oameni și să-i facă să creadă, că această organizație înșelătoare ar fi expresia politică a Impărăției lui Dumnezeu pe pământ.

Egiptul, Asiria și Babilonul, și-au primit, unul după altul, pedeapsa dela Iehova Dumnezeu. Biblia arată clar și lămurit, că așanumita creștinătate va primi pedeapsa cea mai aspră a tuturor timpurilor. La timpul prăbușirii sale complete, Satan va fi legat, pentruca să nu mai înșele mai mult națiunile. În decursul vârstelor, Dumnezeu a aplicat, din timp în timp, diverse pedepse sistemului lui Satan. Totuș acestea au preumbrît numai acea pedeapsă mare, grozavă, copleșitoare, care va pregăti un sfârșit domniei lui Satan pe pământ.

Comentarul nostru are ca obiect, spre a atrage atențiunea asupra unui reprezentant văzut al lui Satan, asupra unui rege asirian din vechime, și asupra pedepsei aplicate acestuia. Este vorba de regele Asiriei, Sanherib.

În Iuda, poporul ales al lui Dumnezeu, domnea pe acea vreme ca rege, Ezechia. Înainte de începutul domniei lui Sanherib, regele Asiriei, înaintașul lui, a luat Samaria și a dus pe mulți Israeliti în prinsoare. Dumnezeu a permis aceasta, pentru că Isaieții L-au uitat, s'au dus după Diavolul și au curvit cu idolii săi. Ezechia „a făcut ce este plăcut înaintea lui Iehova, întocmai cum făcuse tatăl său David... El și-a pus încrederea în Iehova, Dumnezeul lui Israel... și a păzit poruncile pe cari le dăduse lui Moise Iehova. Și Iehova a fost cu Ezechia, care a izbutit în tot ce a făcut. El s'a răsculat împotriva regelui Asiriei, și nu i-a mai fost supus.... În al patrusprezecilea 'an al regelui Ezechia, Sanherib, regele Asiriei, s'a suit împotriva tuturor cetăților întărite din Iuda, și a pus stăpânire pe ele“ (2 Regi, capitolul 18).

Numele Sanherib înseamnă „zeul lunei“ și este un simbol al păcatului. Acest rege și-a concentrat străduințele sale mai întâi pentru a nimici pe dușmanii Asiriei. După aceea și-a pus ochii pe Samaria, și mai târziu pe Ezechia, regele lui Iuda. Sanherib a atacat cetățile întărite ale lui Iuda și le-a cucerit. Ezechia a ridicat argintul și aurul din Templu și din palatul regal și le-a dat lui Sanherib, vădit spre a potoli mânia acestuia și spre a preveni astfel înaintarea lui împotriva Ierusalimului. Aci a arătat el desigur lipsă de credință în Dumnezeu, dar Domnul i-a iertat aceasta. Sanherib s'a hotărât să cucerească Ierusalimul, și a trimis, înainte de începerea atacului, un mesaj regelui Ezechia, în Ierusalim, spre a zdruncina încrederea

lui Ezechia în Dumnezeu. El a crezut că Ezechia, drept urmare, va înceta cu răscoala sa, și i se va supune, astfel că Asiria va putea atunci să stăpânească întreaga Palestină.

Solii lui Sanherib au apărut în fața zidurilor Ierusalimului. Ei se făleau cu marea putere a regelui lor, și defăimau pe Dumnezeu, Cel Atotputernic. Când Ezechia a auzit mesajul arogant al regelui asirian, s'a neliniștit foarte mult. El și-a sfâșiat hainele, s'a acoperit cu un sac și a intrat în Casa Domnului. Totodată a trimis un sol la profetul Isaia ca să-i spună: „Ziua aceasta este o zi de necaz, de pedeapsă și de ocară;Poate că Iehova, Dumnezeul tău, a auzit toate cuvintele lui Rabșache, pe care l-a trimis regele Asiriei, stăpânul său, să batjoco-rească pe Dumnezeul cel viu, și poate că Iehova, Dumnezeul tău, îl va pedepsi, pentru cuvintele pe cari le-a auzit. Înălță dar o rugăciune pentru ceilalți cari au mai rămas!” (2 Regi 19:3, 4).

Profetul Isaia avea încredere necondiționată în Dumnezeu, și ca urmare acestui fapt, a primit dela Dumnezeu un mesaj de încurajare pentru Ezechia (2 Regi 19:6, 7), care prin acesta a fost întărit în credință și a refuzat pe solii lui Sanherib. După aceasta Sanherib a scris lui Ezechia într'o scrisoare provocatoare: „Să nu te înșele Dumnezeul tău, în care te încrezi, zicând: Ierusalimul nu va fi dat în mâinile regelui Asiriei. Iată, ai auzit ce au făcut împărații Asiriei tuturor țărilor, și cum le-au nimicit, și tu, să fii izbăvit? Dumnezeii neamurilor pe cari i-au nimicit părinții mei, au izbăvit ei

pe Gozan, Haran, Rețef și pe fiii lui Eden din Telasar?" (2 Regi 19: 10-12).

Din pricina acestei scrisori, s'a dus Ezechia în Templu și a strigat către Iehova Dumnezeu în rugăciune din toată inima. Nici un om n'a strigat vreodată către Domnul în astfel de mod, fără ca să fi fost răsplătit oarecum pentru credința sa. „Ezechia s'a rugat lui Iehova și a zis: Iehova, Dumnezeul lui Israel, care șezi între cherubimi! Tu ești singurul Dumnezeu al tuturor împăraților pământului! Tu ai făcut cerurile și pământul. Iehova, pleacă-Ți urechea, și ascultă! Iehova, deschide-Ți ochii și privește. Auzi cuvintele lui Sanherib, care a trimis pe Rabșache să batjocurească pe Dumnezeul cel viu. Da, Iehova, este adevărat că împărații Asiriei au nimicit neamurile și le-au pustiit țările, și că au aruncat în foc pe dumnezeii lor; dar ei nu erau dumnezei, ci erau lucrări făcute de mâna omului, erau lemn și piatră; și i-au nimicit. Acum, Iehova, Dumnezeul nostru, izbăvește-ne din mâna lui Sanherib, ca să știe toate împărățiile pământului că numai Tu ești Dumnezeu, Iehova!" (2 Regi 19:15-19).

Numai Diavolul a putut inspira o astfel de scrisoare batjocuritoare, nerușinată, ca aceea a împăratului asirian către Ezechia. Până la acel timp, nimenea nu l'a manifestat o astfel de aroganță față de Iehova. Diavolul este autorul tuturor astorfel de aroganțe, cutezanțe și trufie. Timpul Domnului, Iehova, sosise, pentru a pedepsi această nerușinare, pentru ca poporul să știe că El este Cel Prea Înalt. Domnul a în-

drumat pe Isaia, să profetească despre Sanherib :

„Pe cine ai batjocurit și ai ocărit tu? Impotriva cui ai ridicat glasul? și împotriva cui ți-ai ridicat ochii? Impotriva Sfântului lui Israel! Prin solii tăi ai batjocurit pe Domnul... Pentrucă ești furios împotriva Mea, și pentrucă trufia ta a ajuns până la urechile Mele, de aceea voi pune belciugul Meu în nările tale, și zăbala Mea între buzele tale, și te voi face să te întorci pe drumul pe care ai venit. Deaceea, așa vorbește Iehova asupra împăratului Asiriei. Nu va intra în cetatea aceasta, nici nu va arunca cu săgeți în ea, nu va sta înaintea ei cu scuturi, și nu va ridica întărituri de șanțuri împotriva ei. Se va întoarce pe drumul pe care a venit, și nu va intra în cetatea aceasta, zice Iehova. Căci Eu voi ocroti cetatea aceasta, ca să mântuiesc, din pricina Mea și din pricina robului Meu David” (2 Regi 19:22, 23, 32-34).

Din pricina credincioșiei față de Iehova, Dumnezeu, și pentrucă el a refuzat să dea ascultare Diavolului și reprezentantului său, dădu Dumnezeu Domnul, lui Ezechia promisiunea, că acest cuceritor crud și îngâmfat nu va birui, și Ezechia s'a încrezut în cuvintele Domnului.

Trebuie ca în fiecare seară, să fi domnit o mare agitație în cetate. În fața zidurilor, era tabăra unei armate puternice, sub comanda unui general, care nu a fost învins niciodată până aci. Pe când bătrânii lui Israel, în cetate, se îngrijeau, după cele mai bune puteri ale lor, pentru siguranța femeilor și a copiilor, cei mai

tineri și mai voinici, stăteau pe ziduri, gata de atac. Locuitorii cetății așteptau cu înfrigurare și mare nerăbdare revărsatul zorilor zilei noi. Mulți aveau încredere în Ezechia și în cuvintele lui Isaia, profetul lui Dumnezeu; mulți alții, din contră, nu aveau credință de loc.

Domnul a tras vâlul nopții peste cetatea sfântă și ea a fost acoperită în întunecime adâncă. Nici un om nu s'a încumetat să iasă peste ziduri, afară din cetate. La revărsatul zorilor, când primele raze de lumină puteau fi văzute la orizont, paznicii au pândit după dușman, sus pe ziduri și în turnuri. Ei se așteptau să vadă pe dușman, în ordinea de bătaie, mășăluind spre cetate. Spre cea mai mare surprindere a lor, totul era liniștit, nici o mișcare. S'au uitat împrejur, în toate părțile, nu au văzut, cu toate acestea, pe nimenea. Părea ca și când nici nu ar fi fost o tabără a dușmanului pe acolo. Când zorii zilei se iviseră de-a-binelea, posturile de observație au descoperit cele ce se întâmplase. În timp ce Israelii așteptau cu frică atacul dușmanului, Domul și-a întins mâna. Sa cea dreaptă împotriva dușmanului, și acum zăceau acolo în pulbere cadavrele a 185.000 dintre cei mai viteji rășboinici ai lui Sanherib.

Biblia raportează scurt: „În noaptea aceea, a ieșit îngerul Domului, și a ucis în tabăra Asirienilor o sută opt zeci și cinci mii de oameni. Și când s'au sculat dimineața, iată că toți erau niște trupuri moarte. Atunci Sanherib, Împăratul Asiriei, și-a ridicat tabăra, a plecat și s'a întors; și a locuit la Ninive. Și, pe când se în-

china în casa dumnezeului său Nisroc, Adramelec și Sarețer, fiii săi, l-au ucis cu sabia, și au fugit în țara Ararat. Și, în locul lui, a domnit fiul său Esar-Hodon“ (2 Regi 19:35-37).

Astfel și-a exprimat Domnul mânia Sa, asupra acestei mari aroganțe și îngâmfare și a dat din nou poporului dovada, că El, Iehova, este Dumnezeu, și că în afară de El nu este nici un Dumnezeu. În Armaghedon, apropiatul decont final al lui Dumnezeu cu Diavolul și cu hoardel sale, această manifestare se va repeta în măsură mult mai mare. Deaceea trebuie ca fiecare, care este consacrat lui Dumnezeu, să fie curagios.

„Vindecarea neamurilor

SANATATEA POPORULUI este o chestiune foarte importantă. Ar fi o mare binefacere pentru oameni, dacă toți ar putea fi sănătoși. Statele actuale fac într'adevăr câte ceva pentru ocrotirea sănătății poporului, dar cu aceasta este legată exploatarea. Mulți, cari în aparență voiesc a ajuta pe bolnavi, nu au nimic împotriva să facă chiar și pe cei sănătoși bolnavi, spre a putea trage foloase din aceasta. Alimentele sunt în așa măsură falsificate, încât mulți sunt expuși prin acestea multor boale.

Boala și moartea sunt chiar contrariul sănătății și vieții. Așadar trebuie ca boala și moartea să fie îndepărtate, pentru ca omul să se bucure veșnic de sănătate și de viață. Primul om pe pământ a fost tatăl natural al întregului neam omenesc. După cum reese din singurul raport asupra acestei chestiuni, hotărîtor, exact și vrednic de crezare, acest bărbat și-a exercitat capacitatea de a naște copii, dăruindu-i lui de către Dumnezeu, prima dată atunci când, din cauza neascultării sale rebele împotriva Creatorului și Legiuitorului său, se

găsea în afara Edenului, deja ca osândit, și experiența efectele sentinței de moarte. Ca urmare acestui fapt, el nu a putut da naștere la nici un copil perfect, ci toți copiii săi au moștenit imperfecțiunile sale. În ochii lui Iehova, a Creatorului, a Celui Perfect, fiecare om imperfect este un păcătos. Romani 5:12 exprimă regula divină, după cum urmează: „Deaceea, după cum printr'un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuït“.

Singur Iehova Dumnezeu a putut să ia măsurile necesare, pentruca omul ascultător să primească din nou sănătate și viață, și El a făcut aceasta prin guvernul Său teocratic, cu Christos Isus ca Rege. Spre a înșela pe oameni, Satan, marele împotrivor al Teocrației, aduce la iveală lucruri absurde, pe cari le prezintă ca pe așazise mijloace de vindecare. Mai întâi a sedus Satan pe religioniști, încă din Eden (1 Moise 3:4), să învețe că nu este moarte. Aceasta a fost prima sa minciună (Ioan 8:44). Atunci a lăsat el să se formeze sisteme religioase și a adus în mod fals numele lui Christos în legătură cu acestea, pentru a induce în eroare pe oameni prin diferite metode, așazise „vindecare prin credință“. Unul dintre aceste sisteme învață că nu există moarte; sănătatea mediocră, sau starea de boală, n'ar fi altceva decât închipuiri false; bărbați și femei ar putea aduce vindecare și sănătate tuturor aceluia care cred în acea știință de vindecare. Astfel de mijloace de vindecare stau în directă con-

tradiție cu cuvântul lui Dumnezeu și cu scopul Său făcut de cunoscut, pe care El îl va duce la îndeplinire prin Christos Isus.

Este adevărat, că Christos Isus a întreprins câteva vindecări de bolnavi, când a fost pe pământ; dar aceasta a fost numai un exemplu, prin care a fost preumbrit, ce lucru mare va face El în Impărăția Sa. Mai departe a servit la aceea ca să întărească credința celor blânzi în El ca Mesia, Regele guvernului teocratic al lui Iehova (Matei 11:1-6). Incetarea darului de vindecare, care a fost acordat apostolilor Săi la Rusalli iar dela aceștia a fost transmis și asupra altor ucenici credincioși, a fost scadentă odată cu moartea tuturor celor favorizați cu acest dar (1 Corinteni 13:1,2,8). Acum folosește Satan totuș puterea sa, atât de mult cât e posibil, spre a aduce la iveală unele vindecări de bolnavi. Scopul său adevărat este ca să îndepărteze pe oameni dela Dumnezeu și să-i orbească față de guvernul teocratic al lui Iehova. Una trebuie să fie admisă de toți, și anume: că dintre aceia cari au fost vindecați, prin așazisa „vindecare prin credință“, nici-unul nu a rămas după aceea sănătos pentru totdeauna; căci înșiși ei au murit cu toții în decursul timpului. Insuși vindecătorul prin credință s'a îmbolnăvit și a murit în acelaș mod. Din contră, mijlocul de vindecare al lui Dumnezeu, prin care guvernul teocratic va acorda oamenilor ascultători sănătate și viață, este ceva perfect.

În Apocalips 22:1,2, acest guvern teocratic este reprezentat prin tron. Acolo se spune: „Și

mi-a arătat un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului. În mijlocul pieții cetății (a cetății sfinte sau a organizației teocratice), și pe cele două maluri ale râului, era pomul vieții, rodind douăsprezece feluri de rod, și dând rod în fiecare lună; și frunzele pomului slujesc la vindecarea neamurilor” (Trad. americană revizuită). Această apă a adevărului dătător de viață, este chiar opusă torentului, pe care împotrivitorul guvernului teocratic, marele balaur roșu, l-a aruncat din gura sa, pentru ca să poată înghiți pe oamenii lesne crezători (Apocalips 12:15,16). Apa adevărului, care izvorăște dela tronul Teocrației, este clară și limpede, și aceia, care iubesc pe Iehova Dumnezeu și Teocrația Sa, beau cu nădejde din ea.

Pe ambele maluri ale râului, cu apa adevărului dătător de viață, se află pomul vieții. Icoana din Apocalips arată, așadar, un râu cu pomi pe ambele maluri. „Pomul vieții” nu este un singur pom, ci o specie de pomi, o familie de pomi, „pădurea (sau dumbrava) vieții” (după Biblia engl. Diaglott). Cine umblă pe drumul cetății sfinte, merge prin urmare de-a lungul malurilor râului. Apa vieții curge numai pe calea, pe care a pregătit-o guvernul teocratic al lui Iehova, pentru cei ascultători ai neamului omenesc. Ea curge până la hotarele cetății sfinte și de acolo afară, mai departe, pentru ca și aceia cari nu aparțin organizației principale a lui Dumnezeu sub Christos, să poată avea ocaziunea să primească binecuvântările, cari se revarsă din marele izvor al adevărului lui Iehova.

Pomul sau „dumbrava” vieții, produce douăsprezece feluri de rod (sau douăsprezece recolte), și dă în fiecare lună rodul său. Aceasta arată că dispoziția vieții nu va fi niciodată suspendată sau zădărnicită, ci această îngrijire divină este din belșug, permanentă. Pomul dă rod pentru folosul acelor, care-l necesită pentru întreținerea vieții. Rodul este acela cu care servii lui Iehova servesc pe alții, cari au nevoie de îngrijirea plină de har a lui Dumnezeu. Sunt roadele Impărăției. Impărăția (adică calitatea de membru în împărăție) va fi dată acelor, cari aduc roadele cuvenite (vezi Matei 21 : 43). Sunt roadele pe cari Impărăția teocratică le oferă acelor, cari au trebuință de ele. Dumnezeu a luat măsuri pentru cei ascultători din neamul omenesc, și pentru aceia cari sunt mișcați de iubire față de Dumnezeu și față de Teocrația Sa și ascultă de El, este o plăcere de a aduce altora, ceea ce Dumnezeu a prevăzut în îngrijirea Sa pentru ei. Nimenea nu poate aparține Impărăției, care nu aduce roadele acesteia, adică să ducă cu inima veselă celor blânzi ai pământului, ceea ce Dumnezeu le-a pregătit.

Christos Isus este Marele „Pom al vieții”, pe care Iehova l-a plantat, pentru a oferi viață celor ascultători ai omenirii. Din mila Sa a mai plantat Iehova încă și pe alții, cari să fie cu Christos Isus, întrucât îi cheamă ca membri la Impărăția teocratică, și le-a rezervat marele privilegiu de a avea parte la binecuvântările Impărăției. Pe aceștia îi desemnează Iehova ca

„arbori ai dreptății, un sad al lui Iehova“, spre slava numelui Său (Isaia 61:3). Martorii unși ai lui Iehova, cari stau credincioși în serviciul Său, constituie acești arbori ai dreptății, sădiți de Iehova (Psalm 1:3; Ieremia 17:7,8).

Frunzele „pomului vieții“ slujesc la vindecarea neamurilor. Frunzele oferă umbră și acoperire (1 Moise 3:7). Ele au servit la purificarea atmosferei, din care culeg gazele otrăvitoare. Ele servesc pe mai departe ca medicament pentru bolnavi și la înfrumusețarea peisajelor. Christos Isus, care este „pomul vieții“, în toată frumusețea și gloria Sa, va vindeca și va binecuvânta pe cei blânzi și credincioși ai omenirii. Chiar și rămășița martorilor unși ai lui Iehova, care este acuma pe pământ, îndeplinește în prezent, ca „arbori ai dreptății“, o lucrare, care într-o anumită măsură acționează în mod vindecător: „Iehova M'a uns să aduc vești bune celor nenorociți. El M'a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită“. (Luca 4:18; Isaia 61:1, 2, trad. engl.; Proverbe 15:4; Psalm 147:3).

După bătălia Armaghedonului, care este aproape, supraviețuitorii sub domnia teocratică vor fi învățați, ce fel de alimente sunt bune de mâncare și cum să le folosească. Ei vor fi lămuriți asupra igienei adevărate, asupra somnului corect, și asupra manifestării corporale, și nimenea nu-i va înșela mai mult. Și se va spune adevărul; și va fi încurajator pentru ei să știe că primesc adevărul curat. Ei vor trage foloase din aceasta și vor face repede

progres. Dumnezeu va vindeca pe bolnavi în așa fel, încât bunăstarea lor să poată fi durabilă. Poporul va învăța ce este drept, după cum este scris în Isaia 26:9: „Când se împlinesc judecățile Tale (Iehova) pe pământ, locuitorii lumii învață dreptatea.“ După cum declară Sfânta Scriptură, pământul își va da atunci roadele lui, spre binele omului. Intocmai după cum Edenul — pe atunci singura parte desăvârșită a pământului — a produs hrană desăvârșită, tot așa Domnul se va îngriji, ca pământul să aducă roada sa, aliment desăvârșit, și El va învăța pe oameni, cum trebuie consumată hrana. Dacă oamenii ascultători învață în acest mod, așa după cum Dumnezeu în mod milostiv S'a îngrijit pentru ei, prin Regele Christos Isus, care Și-a vărsat sângele Său pentru ei, și dacă ei I se acomodează în ascultare deplină, vor primi, ca urmare la aceasta, sănătate și viață vecinică.

Cum devine cineva bogat?

IEHOVA este izvorul tuturor bogățiilor, și Christos Isus împarte bunurile Sale. „Tatăl iubește pe Fiul, și a dat toate lucrurile în mâna Lui” (Ioan 3:35). Cine recunoaște pe Iehova și-L ascultă, va primi binecuvântări bogate dela Domnul. Din acest motiv a zis Isus: „Și vieța vecinică este aceasta: să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Christos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3).

Mulți, cari au o dorință după binecuvântările vieții, dar cari sunt pe căi false și în mare încurcătură, pot fi auziți spunând cam așa: „Dacă fac numai aceea ce eu recunosc ca fiind drept, pot fi sigur că voi fi mântuit”. Un astfel de punct de vedere și concluzie, este complet eronat. Nu sunt multe căi, ci numai una singură, pe care oamenii pot primi darurile bogate ale lui Iehova; pe această cale a indicat-o Dumnezeu. Cum poate fi ea găsită?

Următoarele cuvinte ale Bibliei au fost scrise spre folosul aceluia, cari tind după aceea, să găsească calea dreaptă: „Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui (lui Dumne-

zeu)! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută" (Evrei 11:6).

După scripturi, deci definit corect, „credință” înseamnă următoarele: A poseda o cunoștință din Sfânta Scriptură despre scopul lui Iehova consemnat acolo, și a te baza plin de încredere pe cuvântul lui Dumnezeu. Credința trebuie să se bazeze pe ceva, ce este recunoscut ca autentic. Noi posedăm siguranța absolută, că cuvântul lui Dumnezeu este adevărat. Despre acest cuvânt, Sfânta Scriptură, zice Isus: „Cuvântul Tău este adevăr”. În armonie cu cele spuse, concepția de „credință” este lămurită în Scripturi după cum urmează: „Credința este încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile cari nu se văd” (Evrei 11:1). „Credința însă este o bază puternică pentru aceea ce se nădăjduiește, o anumită încredințare, despre ceeace nu se vede” (Evrei 11:1; Allioli).

Un om nu se poate răzima cu siguranță, pe ceva ce există numai în închipuirea sa, și nu este sprijinit de o dovadă din izvorul adevărului. Ceeace nu este clădit pe adevărul absolut, nu este decât o presupunere. Nici un om inteligent nu voiește a-și clădi mântuirea sa vecinică pe presupuneri goale.

Este desigur dorința fiecăruia, de a primi binecuvântarea Domnului, care înbogățește, fără ca necaz să fie legat cu aceasta. Speranța pentru această binecuvântare trebuie să aibe o bază bună, și aceasta din nou, trebuie să fie sprijinită de dovezi suficiente, cari derivă dintr'un izvor

demn de încredere. Fundamentul sau baza, pe care este aşezată speranţa, este credinţa. Înainte ca cineva să poată „crede”, în înţelesul biblic al cuvântului, trebuie să cunoască anumite lucruri. Deaceea este scris: „Astfel credinţa vine în urma auzirii (mesajului adevărului): auzirea (mesajului adevărului) vine prin cuvântul lui Dumnezeu (acesta este adevărul)” (Romani 10:17). Intrucât noi ştim că cuvântul lui Dumnezeu este adevărul, putem să ne biziim pe acesta cu încredere, pentrucă ne furnizează dovezi adevărate, convingătoare, asupra acelor lucruri pe cari noi le sperăm. Din acest motiv putem aştepta binecuvântările, pe cari Dumnezeu le păstrează pentru toţi aceia cari Il iubesc şi-L servesc.

Deoarece toţi oamenii sunt imperfecti şi nu avem nici o garanţie că vorbesc adevărul, nu putem să ne bazăm credinţa noastră pe ştiinţa omenească. Oricât de cinstit ar putea să fie un om, totuşi părerea sa este fără valoare, dacă nu este susţinută de cuvântul lui Dumnezeu. A te răzima pe aceea ce spune un om imperfect, este credulitate, nu credinţă. Orice speranţă născută din credulitate, va deveni cu siguranţă nulă. Spre a crede în adevăratul sens al cuvântului trebuie ca cineva să audă adevărul, să-l accepte ca adevăr şi să se bazeze cu încredere pe el. Cine apoi ascultă adevărul în mod conştiincios nu se poate rătăci. A te răzima pe ceea ce se spune din cuvântul lui Dumnezeu al adevărului, înseamnă a crede în Iehova şi în hotărârile Sale descoperite în Scripturi. Luaţi seama vă rog la demonstrarea biblică asupra

acestui punct: „Fiindcă oricine va chema numele Domnului, va fi mântuit. Dar cum vor chema pe Acela în care n'au crezut? Și cum vor crede în Acela, despre care n'au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor? Și cum vor propovădui, dacă nu sunt trimiși? După cum este scris: Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia!” (Romani 10:13-15).

Un bărbat, care caută să dea importanță demonstrațiilor sale proprii, sau acelora ale altor oameni, nu este un „predicator” în înțelesul Scripturilor. Lui i s'ar potrivi mai de grabă expresia de „orator de vorbe goale”. Cineva, care apelează la sentimentele sau pasiunile semenilor săi, nu predică adevărul, pentru că adevărul poate fi primit numai printr'o rațiune liniștită, înțelegătoare. „Veniți totuș să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna” (Isaia 1:18). „A ne judeca cu Domnul”, înseamnă, a cerceta cuvântul Său cu rugăciune, cumpătare și atențiune.

Domnul trimite afară pe martorii Săi, spre a lămuri pe oameni despre scopul Său. Ei nu vestesc oarecari păreri omenești, ci atrag atențiunea asupra mesajului adevărului; care este cuprins în Scripturi. Cine primește această lămurire din Biblie, gustă prin aceasta privilegiul de a crede în Dumnezeu, Domnul și în Christos Isus, Domnul. Dacă cineva „crede” într'adevăr, dovedește aceasta deasemenea prin fapte corespunzătoare. Cine clădește pe cuvân-

tul lui Dumnezeu — ceeace constituie o parte a credinței sale — trebuie să activeze în armonie cu acest cuvânt.

Oamenii au creat o instituție, care se numește „biserică“ și care învață anumite lucruri, cari sunt cunoscute ca „mărturisirea de credință“. Poporul este sfătuit cu insistență, să creadă astfel de învățături și să observe strict ceremoniile anumitei mărturisiri de credință. Ați pune încrederea pe învățături omenești, sau pe ceeace o organizațiune omenească aprobă, nu înseamnă „credință“ adevărată. Iehova Dumnezeu și Christos Isus sunt învățătorii noștri și adevăratele învățături sau lecții, se găsesc în Scripturi. Ele au fost consemnate acolo, pentru ca oamenilor, cari caută calea dreptății și vor să meargă pe ea, să le servească ca conducător sigur. (2 Timotei 3:16, 17). Din aceasta reiese că nu se poate plăcea lui Dumnezeu, dacă cineva se bazează și se reazimă pe ceeace el însuș a inventat, și nici nu poate primi aprobarea Sa, dacă crede oarecari păreri și opinii omenești și se sprijină pe ele. Numai atunci poate cineva place lui Dumnezeu, când cunoaște cuvântul Său, clădește pe acesta și ascultă de El.

Spre a putea „crede“ în adevăratul înțeles al cuvântului, este așa dar de primă importanță, a câștiga o anumită cunoștință din Scripturi. Înainte de toate cineva trebuie să creadă „că Dumnezeu există“, adică, că El trăiește și că El este Cel dela care vin toate binecuvântările (Evrei 11:6). Dumnezeu este Cel Vecinic. El a creat cerul și pământul și tot ce este în

ele. După cum arată Scripturile, El este Marele „Eu sunt“, adică nu numai cineva, care a fost odată sau care a venit în existență și este acum, ci „Eu sunt“: Cel ce există vecinic (2 Moise 3:14). „Doamne, Tu ai fost locul nostru de adăpost din neam în neam. Înainte ca să se fi născut munții, și înainte ca să se fi făcut pământul și lumea, din vecinicie în vecinicie, Tu ești Dumnezeu“ (Psalm 90:1, 2). Scriptura declară mai departe: „Așa vorbește Dumnezeu, Iehova, care a făcut cerurile și le-a întins, a întins pământul și cele de pe el, care a dat suflare celor ce-l locuiesc, și suflet celor ce merg pe el“ (Isaia 42:5).

Prin cuvântul Său, Biblia sau Sfânta Scriptură, se descopere Dumnezeu creaturilor Sale și destăinuiește în acesta hotărîrea Sa asupra creaturilor Sale. Deosebitele Sale nume și titluri, sunt pline de însemnătate. *Dumnezeu* înseamnă *Puternic*, Creatorul tuturor lucrurilor; numele *Iehova* indică hotărîrea Sa cu creaturile Sale; Insemnarea *Dumnezeu Cel Atotputernic* conține cugetul puterii Sale nemărginite, Titlul *Cel Prea Înalt* ne descrie pe Cel Sublim, Suprem, înaintea căruia nu este altul. Numele *Tată* înseamnă dătător de viață. El este Tatăl Domnului Isus Christos, deoarece Christos Isus, Fiul, „începutul creațiunii lui Iehova, a primit viața direct dela El (Apocalips 3:14). Iehova a hotărît ca Fiul Său iubit, Christos Isus, să fie Executorul principal al hotărîrilor Sale și Mântuitorul oamenilor.

Numai cine recunoaște pe Dumnezeu și pe Christos Isus ca Mântuitorul omenirii și as-

cultă de El, este pregătit să primească marile comori, pe cari Dumnezeu le-a prevăzut pentru omenire. Soarta tuturor celor neascultători va fi nimicirea vecinică. Cine este cunoscut astăzi pe pământ ca un om de bine — preumbrit prin Ionadab, — este gata să primească binecuvântări bogate și durabile, fiind eliberat pentru vecie de sărăcie. Deaceea este de cea mai mare importanță pentru fiecare om onest, să-și însușească o cunoștință despre Dumnezeu pe calea ordonată de El, care este descrisă în Biblie.

Turnul de veghere

Această revistă se editează cu scopul pentru a face pe popor capabil să cunoască pe Iehova Dumnezeu și scopurile Sale, așa cum sunt consemnate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi să ajute martorilor lui Iehova și oamenilor de bine. Aranjează studii biblice sistematice pentru cititorii ei, iar societatea vine cu supliment de literatură în ajutorul aștorfel de studii. Ea publică material potrivit pentru conferințe radiofonice, conferințe publice cât și pentru alte mijloace de instrucție publică în Scripturi.

Ea aderă în mod strict la Biblie ca autoritate competentă pentru comentariile sale. Este complet liberă și separată de orice religie, partid politic, secte religioase sau alte organizațiuni lumești. Ea este consacrată pe deplin și fără rezerve împărăției lui Iehova Dumnezeu sub Christos Isus, Regele iubit. Ea nu este dogmatică, dar invită pe toți la o cercetare minuțioasă și critică a conținutului ei la lumina Scripturilor. Ea nu se dedă la controverse și coloanele ei nu sunt deschise părerilor personale.

Tipărită lunar, în format de 16 pagini, cu coperta foarte frumos colorată, ea este farul căminului Dvs., care nu trebuie să lipsească din nici o casă.

Cereți această revistă martorilor lui Iehova, prietenii Dvs., sau direct dela societatea editoare din București 2, str. Basarabia 38.

Aprobat de Cenzura centrală cu No. 787/1945

Impr. „SCRISUL LIBER“, Str. Belvedere 6 — București

